

Čís. 14210.

Ujednání, jímž bylo určení odměny zaměstnancovy ponecháno volné úvaze zaměstnavatelově, nepříčí se dobrým mravům.

Došlo-li k takovému ujednání, neplatí ani podle § 1152 obč. zák. přiměřená mzda za ujednanou.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv II 80/35.)

Žalobce tvrdě, že mu žalovaný slíbil zaplatiti za práce u něho konané odměnu 300 Kč měsíčně, domáhá se žalobou zaplacení mzdy podle tohoto příslibu. Prv ý s o u d uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Odvolací soud zjistil, že žalobce zůstal u žalovaného po vyučení v zaměstnání nejen bez ujednání určitého platu, nýbrž že bylo výslovně ujednáno mezi otcem žalobcovým a žalovaným, že si žalobce nečiní nárok na určitý pevný plat, nýbrž že se spokojuje s dobrovolnou odměnou. Ujednání, jímž bylo ponecháno volnému uvážení žalovaného, by sám určil odměnu žalobci, se nepříčí dobrým mravům, a dobrým mravům by se nepříčilo ani ujednání, že služby žalobcovy nemají býti vůbec odměňovány (srov. doslov § 1152 obč. zák.: »nebyla-li též smluvena bezplatnost«). Vzhledem k uvedenému ujednání nepřichází v úvahu podpůrné ustanovení § 1152 obč. zák., že platí přiměřená mzda za ujednanou. Předpokládáť toto ustanovení zákona, že o odměně za konané služby nebylo vůbec nic ujednáno.

Čís. 14211.

Zásah do autorského práva.

Poznámka »Copyright by ...« (označení novin), připojená pod nadpisem jednotlivých uveřejnění díla v novinách, znamená poukaz na souhrn veškerých oprávnění autorových, plynoucích z práva autorského, tedy též výslovný zákaz otisku v jiných novinách.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv IV 535/33; důvody viz Úr. sb. 1991.)

Čís. 14212.

Bylo-li v záповědi vydané za berní exekuce uvedeno, že československý stát jako vymáhající věřitel jest oprávněn pohledávku dlužníka do výše vymáhaných daní vybrati, jest československý stát oprávněn, aby vedl na základě rozsudku, jehož si dlužník vydobyl proti poddlužníku, exekuci přímo proti poddlužníku.

(Rozh. ze dne 1. března 1935, R I 84/35.)

Soud první stolice zamítl návrh čsl. státu jako vymáhajícího věřitele, by mu byla povolena proti Ing. Václavu W-ovi ml. (poddlužníku) exekuce zabavením, uschováním a prodejem movitých věcí. D ů v o d y: Ing. Václav W. ml. není dlužníkem vymáhající strany, nýbrž poddlužníkem, pokud jde o vykonatelnou pohledávku Františka V-a proti jmenovanému podle rozsudku krajského soudu v M. 5.446.25 Kč. Tato pohledávka 5.446.25 Kč byla podle připojené platební záповědi berního úřadu z Ž. B. ze dne 21. dubna 1934 zabavena na základě § 383 zák. o daních přímých ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. Jest tudíž veřejnou listinou prokázáno jen zabavení pohledávky, t. j. záповěď poddlužníkovi zaplatiti či jí jinak nakládati, nikoliv přikázání pohledávky bernímu úřadu v Ž. B., aby ve smyslu § 9 vzt. § 308 ex. ř. bylo možno povolit exekuci pro osobu jinou a proti osobě jiné, než které jsou v exekčním titulu jmenovány. R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhajícího státu změnil usnesení prvního soudu a povolil žádanou exekuci na základě téhož rozsudku krajského soudu v M., vydaného k žalobě dlužníka Františka V-a proti Ing. Václavu W-ovi ml., a platební záповědi berního úřadu v Ž. B. ze dne 21. dubna 1934. D ů v o d y: První soud vychází při svém rozhodnutí očividně z názoru, že pohledávka, kterou má František V. na podkladě rozsudku krajského soudu v M. proti Ing. Václavu W-ovi ml., byla platební záповědí berního úřadu v Ž. B. ze dne 21. dubna 1934 pouze zabavena, ne však přikázána k vybrání. Tu přehlíží čtvrtý odstavec této platební záповědi, v němž se zcela ve shodě s předpisem 2. odst. § 383 zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. uvádí netoliko, že doručením platební záповědi poddlužníku je zabavení označené pohledávky pokládati za vykonané, nýbrž i, že čsl. stát (finanční správa), zastoupený berním úřadem v Ž. B., nabývá práva na zabavenou pohledávku a jest oprávněn ji do výše vymáhaných daní vybrati. Se zřetelem k tomu a jelikož dále vymáhající věřitel, jemuž pohledávka již vykonatelná byla přikázána k vybrání, může přímo na poddlužníka nastoupiti exekuci, nemůže stanovisko prvního soudu obstáti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nejde již o exekuci zabavením a přikázáním nároku, který přísluší F. V. proti Ing. V. W. st., případně proti jeho pozůstalosti a jmenovitě Ing. V. W. ml., z rozsudku krajského soudu v M. Ck Ia/545/27/26. Ta exekuce byla již provedena a to jako berní exekuce platební záповědi ze dne 21. dubna 1934. V této záповědi bylo již také uvedeno, že československý stát jako vymáhající věřitel (proti F. V.) je oprávněn onu pohledávku do výše vymáhaných daní vybrati, což jest ve shodě s předpisem § 383 zák. čís. 76/27 sb. z. a n., k němuž správně poukázal rekursní soud. Nastal zde též účinek, jakoby bylo došlo v soudní exekuci také k přikázání zabaveného nároku k vybrání. Stalo-li se tak, je československý stát legitimován také k tomu, aby na základě rozsudku zavedl exekuci přímo proti tomu, kdo je v rozsudku označen jako strana povinná, případně proti jeho právním nástupcům, a to každou exekuci, tedy také exekuci na svršky, jež zde byla povolena. V této exekuci, která

zavedena byla u soudu, není již potřeba vésti znovu exekuci na nárok, nýbrž jde spíše o jeho vydobytí, k němuž je Československý stát legitimován již z oné berní exekuce.

Čís. 14213.

Předpisu § 367 obč. zák. nemůže se dovolávat kupitel kostelních věcí, prodal-li věci ty farář o své újmě a bez souhlasu nadřízených orgánů.

Faráři nejsou svěřeny věci kostelní jen do opatrování, nýbrž jest ve výkonu držby právním zástupcem kostela jako vlastníka těchto věcí.

(Rozh. ze dne 1. března 1935, Rv I 786/33.)

Farář G. prodal bez schválení nadřízených orgánů žalované obci (musejní společnosti ve správě žalované obce) sochu, jež patřila římskokatolickému kostelu ve V. V. Žaloba kostela na zjištění, že socha ta je vlastnictvím žalobcovým, nižší soudy zamítly.

Nejvyšší soud vyhověl žalobě.

Důvody :

Žaloba je opřena o § 366 obč. zák. o. Že žalující strana byla vlastníkem sochy, nebylo vůbec předmětem sporu. Žalovaná bránila se tím, že vlastnictví žalující strany pominulo, když prý koupí a odevzdáním byla vlastnictví podle § 367 obč. zák. o. musejní společnost, která prý je také v držení oné sochy. Nesejde na tom, kdo byl kupcem sochy, protože předpisu § 367 obč. zák. o., kterého se žalovaná strana dovolává, nelze tu použít, když přece farář G. nebyl jenom třetí osobou, již byla socha vlastníkem svěřena do opatrování, nýbrž byl také u výkonu držby právním zástupcem kostela jako vlastníka sochy, který však k prodeji sochy o své újmě a bez souhlasu nadřízených orgánů nebyl oprávněn, o čemž rovněž mezi stranami není sporu. Za těchto okolností nemohla by se ani musejní společnost dovolávat § 367 obč. zák. o., koupě s ní uzavřená byla by neplatná právě tak, jako kdyby kupitelkou byla žalovaná obec. Vlastnictví žalující strany zůstalo tedy nedotčeno jak koupí, tak případným odevzdáním sochy, ať byl kupujícím kdokoli.

Čís. 14214.

»Vysazením z práce« rozumí se všeobecně přerušení pracovního poměru bez nároku na mzdu. Byl-li zaměstnanec vysazen proti své vůli, má nárok na mzdu za celou dobu, co byl vysazen.

(Rozh. ze dne 1. března 1935, Rv I 115/35.)